

SHREK TÍMEA

ÖT PERCIG HALOTT

Natália a bíróság épülete előtt állt, néhányat szívott a cigarettájából, majd amikor meglátta édesanyját, eloltotta és a szemetesbe dobta a csikket.

Az épület belseje kopár volt. Néhány ajtó és a mögülik kiszűrődő hangok tanúsítottak arról, hogy a korai időpont ellenére nincsenek egyedül. A folyosó végén, balra az ajtón cirill betűkkel ez állt: Titkárság. Natália bekopogott, majd várt.

– Jó reggelt kívánok. A tárgyalásra jöttem. Nyolc óraker kezdődik. Önnél kell aláírnom a papírokat?

– Itt, de a tárgyalás elmarad – válaszolta foghegyről az íróasztalnál ülő fiatal, szőke férfi.

– Engem erről nem értesítettek – lepődött meg a nő.

– Sztepán Sztepánovics halott, hogy akar maga bírászkodni egy koporsóban fekvő emberrel? Nem szégyelli magát? – emelte meg a hangját a titkár. – Mit képzelsz magáról?

– Hogy mi? Biztos, hogy nem halt meg, tegnap láttam!

– Na, maga ne nézzen hülyének engem, papírom van róla, hogy a volt férje halott! – s a férfi egy dokumentumot lebegtetett a levegőben, majd azt asztalhoz csapta.

– Milyen papír ez?

– A migrációs hivatalból. Menjen már és írja meg azt a kérvényt az ügyejtéséhez!

Natália hátat fordított és a folyosóra ment, a telefonjáért nyúlt, feloldotta a képernyőzárát, majd előkereste az ügyvéd számát a gyorshívóból. A hívott szám átmenetileg nem elérhető – válaszolta ukránul a robothang.

– Mi történt? Miért vagy ideges? – kérdezte az anyja.

– Azt mondják, István meghalt.

– Az lehetetlen, tegnap láttam biciklizni. Meg a szomszédok mondták volna.

– Én is láttam, de ez a szőke fiú azt mondja, papírja van róla.

A szürke folyosó végén fehér ingben egy férfialak közeledett. Vítálik, az ügyvéd volt az.

– Bocsánat, hogy megvárakoztattam önöket – mondta, és szájából a másnaposság elviselhetetlen szaga terjengett. Natála hátralépett és úgy mesélte el, hogy mi történt a titkárságon.

– Na, várjon csak az a barom! – jobb kezével lenyomta a kilincset és már benn is volt az irodában.

– Aljosa, milyen papírod van neked? Migrációs hivatalból? Az bizonyít valamit?

– Azt írja, hogy a volt férj halott, és én ezt jegyzőkönyvbe vettem – válaszolta már tiszteletudóbban a szőke fiú.

– Mindjárt felélesztem én azt a halottat! – mondta fennhangon az ügyvéd, és bekapcsolta a telefonját. Megejtett néhány hívást, majd a fiúhoz fordult. – Az okmányirodában nincs halotti bizonyítvány, és nem is jelentették Sztepan Sztepanovics halálát. Ki írta ki ezt a papírt?

– Szlávik...

– Az a marha? És neki mi joga van ilyet írni? – Vitálik megint telefonálásba kezdett, most már elvonulva egy sarokba, ahonnan Natália csak hal-kan hallotta a beszélgetést.

– Szlávik? Szia. Vitálik vagyok. Mit tudsz erről a Sztepan Sztepanovicsról? ... Aha... És ezt ki mondta? ... Az anyja? ... Papírt kértél róla? ... Akkor minek írtad be? Tudod, hogy amíg papírt nem adnak róla, nem lehet ilyet csinálni! Biztos lehets benne, hogy ezért még számolunk!

– Na, mi történt? – kérdezte a nő.

– Kimentek a végrehajtóval a házukhoz. Az anyja azt mondta, hogy meghalt, ők meg beírták.

– Hogy lehet ilyet csinálni? – háborodott fel Natália – Csak úgy, minden bizonyíték nélkül beírni, hogy valaki meghalt, mert azt mondják? Hát, nem semmi! Úgy látom, itt mindent lehet!

Édesanyja csitítgatni kezdte a lányt.

– Engem nem kell nyugtatgatni! – mondta fennhangon – Több mint tíz éve nem látta a lányát, ha látja is, meg sem ismeri! Gyerektartást nem fizet, és még személyit sem tudok a lányomnak miatta csinálni. Egy éve akarom már ezt a bíróságot, erre egy ilyen balfék miatt nem sikerül. Eszem megáll!

– Nyugodjon meg, kérem – mondta az ügyvéd. – Mindjárt mindent elrendezünk.

A falióra hét óra ötvenöt percet mutatott. Ideje volt bemenni a tárgyalóterembe.

A bíró barátságosan intett a nő felé, ismerték egymást már régen. A gyerekeik ugyanabba a táncsoportba járnak, múlt hétvégén is együtt voltak versenyen.

– Foglaljanak helyet – intett a székek felé. – Lássuk, mi is történt itt. Az ügyet ismerem, a feleket is.

– Bíró úr, van egy kis gond – szólt közbe az ügyvéd.

– Mégis mi?

– A titkár beírta a jegyzőkönyvbe, hogy a perelt fél, Sztepán Sztepánovics elhalálozott.

– És milyen dokumentum alapján?

– Kapott valami papírt a migrációs hivatalból, de nem engedte, hogy megnézzem. Állítólag az anyja azt nyilatkozta, hogy meghalt, de az okmányirodában semmilyen adat sincs, ami ezt alátámasztaná.

– A migrációs hivatalból? – nézett meglepődve a bíró. – Ezek mindig, mindent... Bocsánat. És akkor most mi legyen? Sztepán Sztepánovics nincs itt. Ön mit mond, kedves Natália?

– Bíró úr, most özvegyültem meg, a gyermekem félárva lett, és én mondom meg, hogy mit csináljon? – válaszolta ironikus hangnemben a nő. – Fogalmam sincs.

– Na, ne idegeskedjen, drága, minden rendben lesz. Ez a férfi többet is megélt már, mint a papíron való elhalálozás. Egy hónap múlva ugyanitt találkozunk. Addig csak megtaláljuk.

Kinyílt a bejárati ajtó, egy idősebb nő lépett be rajta. Őt egy férfi és egy nő követte.

– Sztepán Sztepánovics! Hát maga feltámadt? Pedig már régen elmúlt húsvét! – nevetett fél a bíró.

– Meg nem haltam, bár a tegnap este hosszúra sikeredett – válaszolta mosolyogva a férfi.

– Na, rendben. Mindketten írnak egy kérvényt, hogy elnapoljuk a tárgyalást. Mi pedig kijavítjuk ezt a kis hibát, ami történt. Natália kedves, ön hozza magával a lányát is és minél több tanút, aki igazolja az állítását. Sztepán, hát, ahogy magára nézek, úgy gondolom, jobban tenné, ha magától lemondana az apai jogokról. Nekem nem úgy tűnik, mint aki nevelni szeretné a lányát.

– De akarja! – vágott közbe a férfit kísérő idősebb nő.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte mogorván az eddig jó kedélyű bíró.

– Sztepán édesanyja.

– Maga eltemette a fiát, miközben élt. Hogy adjak hitelt a szavának?

– Hirtelen felindulásból mondtam.

– Nagyon remélem, hogy az előbbi kijelentését is. Mára az ügyet berekesztem, egy hónap múlva találkozunk.

A felek két külön szobában írták meg a kérvényt a tárgyalás elnapolására. Az épületből kiérve megszólalt Natália édesanyja.

– Menjünk be a piacra még.

– Mit akarsz venni?

– Koszorút.